

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D. a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D. ve věci žalobce: **S.-J. s.r.o.**, se sídlem K., P., zastoupený JUDr. Josefem Sedláčkem, advokátem se sídlem Starobranská 327/4, Šumperk, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2015, č. j.: 010091/2015/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného. Uvedeným rozhodnutím byla k odvolání žalobce změněna část výroku rozhodnutí Městského úřadu Brandýs nad Labem - Stará Boleslav, stavebního odboru (dále jen „stavební úřad“) ze dne 7. 11. 2014, č. j.: 063968/2014, spis. zn. Výst. 037100/2014/JM, jímž bylo žalobci nařízeno „*předložit statické posouzení opěrné zdi stavby na pozemku parc. č. x v k. ú. B. n. L., včetně návrhu opatření k zabezpečení a dohotovení stavby tak, aby neohrožovala sousední nemovitosti, a to ve lhůtě do 30 dnů ode dne obdržení výše uvedeného rozhodnutí*“. Změna výroku se dotkla pouze počátku běhu 30ti denní lhůty, kdy namísto od okamžiku doručení rozhodnutí běží nově lhůta od právní moci rozhodnutí. Ve zbytku byl výrok rozhodnutí stavebního úřadu potvrzen.

Žalobce v žalobě uvedl, že je stavebníkem zídky stojící na pozemku parc. č. x v k. ú. B. n. L. Ke stavbě zídky bylo vydáno dodatečné stavební povolení. Nařízením podle § 134 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., zákon o územním plánování a stavebním řádu, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen stavební zákon), mu uložil stavební úřad povinnosti, jak jsou konkretizovány ve shora citovaném výroku rozhodnutí stavebního úřadu. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, věcně a právně nesprávné. Navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno pro nezákonnost. Konkrétně uvedl, že po něm nelze požadovat, aby řešil statické zabezpečení zdi, která je protiprávně poškozována sesouváním svažitého sousedního pozemku. Uvedl, že stavební úřad se omezil pouze na zjištění, že se stavba zdi na pozemku parc.č. x vychyluje a místy praská, opomněl se však zabývat příčinou tohoto stavu, kterou není technicky nesprávné provedení stavby, ale sesouvání navážky uložené na pozemku parc.č. x směrem k pozemku parc.č. x, čímž vzniká tlak na předmětnou zeď působící její statické narušení. Řešit stavební stav zdi má smysl až bude ukončeno její poškozování stavem sousedního pozemku. Z těchto důvodů žalobce i v odvolání do rozhodnutí stavebního úřadu namítal, že účastníkem řízení měl být též vlastník předmětného svažitého pozemku. Žalovanému pak vytýká, že se v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal právě s námitkou absence účastenství vlastníka svažitého pozemku parc. č. x k. ú. B. n. L. Dále žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že má záležitost poškozování zídky sesouvajícím se svahem řešit občanskoprávní cestou. Nesouhlasil také s názorem žalovaného uvedeným v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že má povinnost, nikoli jen právo, realizovat stavbu, pro kterou bylo vydáno dodatečné stavební povolení s termínem jejího dokončení do 30. 6. 2013. Uvedl, že je pravdou, že k realizaci dodatečně povolených stavebních úprav dosud nepřistoupil a to z důvodu zcela nepřiměřených finančních nákladů stavby s přihlédnutím k tomu, že sesouvání svažitého sousedního pozemku parc.č. x stále pokračuje a je otázkou, zda za daných podmínek je možné takovou stavbu realizovat. Namítl, že stavební úřad rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a že je na místě jednat jako s účastníkem řízení i s vlastníkem pozemku parc.č. x, zjistit, zda příčinou nynějšího stavu zdi je tlak navážky na sousedním pozemku a v případě kladného výsledku je třeba vést nápravná opatření vůči vlastníku pozemku parc.č. x a nikoli vůči němu. Žalobce zdůraznil, že předmětná zeď nebyla stavěna jako opěrná zeď, v době výstavby šlo o zeď oddělující dva sousední pozemky a rozhodně v době výstavby neplnila funkci opěrné zdi. Zeď byla založena asi 50 cm od paty svahu nacházejícího se na sousední parcele č. x, takže mu nelze přičítat nynější stav vzniklý v důsledku sesouvání nestabilního povrchu parc.č. x a zatěžování předmětné zdi.

Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné z důvodu, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkou, že měl jednat jako s účastníkem řízení i s vlastníkem sousedního pozemku parc.č. x, jehož stav, za který vlastník odpovídá, poškozuje předmětnou zeď, která je ve vlastnictví žalobce. V tomto kontextu nelze po něm požadovat, aby řešil statické zabezpečení zdi, která je protiprávně poškozována sesouváním svažitého sousedního pozemku poškozujícím tuto zeď.

Žalobce uvedl dále, že nesouhlasí s názorem žalovaného, že má tuto záležitost řešit občanskoprávní cestou. Ostatně sám žalovaný uvedl, že je na stavebním úřadu, aby vyřešil „otázku navážky na sousedním pozemku“. Uvedl dále, že nesouhlasí s tím, že má povinnost realizovat stavbu, na kterou bylo vydáno dodatečné stavební povolení, tuto povinnost nelze dovodit z § 115 odst. 4 stavebního zákona. Na tento případ nedopadá ani § 156 stavebního zákona, neboť navrženým účelem předmětné stavby není plnění funkce opěrné zdi, ale v době výstavby šlo o zeď oddělující dva sousední pozemky. Způsob provedení předmětné zdi nelze tedy rozhodně poměřovat s funkcí opěrné zdi, nýbrž s funkcí prostě stojící zdi ve volném prostoru.

Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně žalobce navrhl, aby žalobě přiznal soud odkladný účinek.

Vyjádření žalovaného k žalobě je totožné s jeho odůvodněním napadeného rozhodnutí.

Žalovaný uvedl, že dne 23. 6. 2014 obdržel podnět na nevyhovující stav opěrné zdi, ze kterého vyplývalo, že tlaku zemního tělesa zeď neodolává, odklon od svislice je v nejhorším místě 17-18 cm, objevují se trhliny. Podél zdi na přilehlém soukromém pozemku parkují osobní vozy a reálně hrozí poškození těchto vozidel. Dne 31. 7. 2014 provedl stavební úřad kontrolní prohlídku stavby a konstatoval, že úprava opěrné zdi dle dokumentace předložené k dodatečnému stavebnímu povolení nebyla zahájena. Zeď je ve stavu z.r. 2009. Je vychýlená, podle stížnosti o 17-18 cm, místy jsou prasklé tvárnice, zeď v podstatě ohrožuje parkující automobily. Vlastník stavby ve svém vyjádření, z jakých důvodů je stavba v takovém stavu, v jakém se nalézá, uvedl, že jen z důvodů navážky, která je převážně komunálním odpadem, se změnil druh stavby zídky na opěrnou zeď. Proto řešení spadá v odklizení této navážky. Stavební úřad vyzval majitele stavby, aby do 30 dnů doložil statické posouzení stavby včetně návrhu opatření a dohotovení stavby tak, aby neohrožovala sousední nemovitosti. Jelikož stavebník neuposlechl výzvu, přikročil stavební úřad k nařízení podle § 134 odst. 4 stavebního zákona. Ve svém odvolání a stanovisku žalobce uvedl, že nesdílí stanovisko, že vydáním stavebního povolení se zavázal k dokončení stavby podle přiložené projektové dokumentace, protože stavební povolení zakládá právo stavebníka stavět, nikoliv jeho povinnost stavět. Dále požadoval, aby stavební úřad zjistil původce skládky komunálního odpadu a provedl řízení, ve kterém by byly účastny všechny strany této problematiky. Na základě těchto skutečností odvolací správní orgán zaujal stanovisko, že stavební úřad nemůže řešit soukromé právo. Žalovaný konstatoval, že stavba má být realizována podle platné a schválené projektové dokumentace a pokud stavebník v průběhu stavby požaduje stavbu změnit, musí před tímto krokem požádat o změnu stavby před jejím dokončením podle § 118 stavebního zákona.

Žalovaný uvedl, že uložil stavebnímu úřadu povinnost prošetřit otázku navážky na sousedním pozemku s tím, že má konstatovat, zda tyto terénní práce byly provedeny v souladu se stavebním zákonem nebo ne a následně činit další kroky. Konstatoval, že teprve odborný posudek od odborně způsobilé osoby může věrohodně zhodnotit, v jaké míře došlo k poškození předmětné zdi, a tudíž může být navrženo i neoptimálnější řešení této věci. Podle názoru žalovaného stavební úřad postupoval plně v souladu s § 134 odst. 2 stavebního zákona a byl oprávněn nejprve vyzvat stavebníka ke sjednání nápravy a doložení potřebného dokladu, kterým je v daném případě odborný posudek statika včetně návrhu opatření k zabezpečení a dohotovení stavby. Vzhledem k tomu, že stavebník výzvu nesplnil, přistoupil stavební úřad k vydání rozhodnutí podle § 134 odst. 3 stavebního zákona. Žalovaný uvedl, že příčina narušení zdi není pro postup stavebního úřadu relevantní, neboť stavební úřad musí opatření k nápravě směřovat pouze ve vztahu ke stavebníkovi. Prokázání tvrzení žalobce pokud jde o údajnou příčinu narušení jeho stavby, může mít význam z hlediska občanskoprávního, avšak podle stavebně právních předpisů za stav stavby odpovídá pouze stavebník a v tomto případě vlastník stavby. Do soukromého práva náleží i zákaz závažně rušit práva jiných osob, případně i výkon vlastnického práva omezující práva sousedního vlastníka. Pokud má žalobce podezření, že tato skutečnost nastala, je nutné tuto záležitost řešit občanskoprávní cestou.

Stavební úřad tedy postupoval plně v souladu s § 134 odst. 2 stavebního zákona. Provedl kontrolní prohlídku na místě samém, a když zjistil, že se stavba zdi vychyluje a svým stavem ohrožuje sousední pozemek, byl oprávněn vyzvat vlastníka, aby zjednal nápravu a doložil potřebné doklady, kterými je v daném případě odborný posudek statika včetně návrhu opatření k zabezpečení a dohotovení stavby. Vzhledem k tomu, že stavebník výzvu nesplnil, přistoupil stavební úřad k rozhodnutí podle § 134 odst. 3 stavebního zákona a žalovaný se s jeho postupem ztotožnil. Prokázání tvrzení žalobce pokud jde o údajnou příčinu narušení jeho stavby, může mít význam z hlediska občanskoprávního, avšak podle

stavebních předpisů za stav této stavby odpovídá, jak žalovaný uvedl ve svém rozhodnutí, pouze stavebník a vlastník stavby. Z uvedených důvodů nepovažuje žalovaný žalobu za důvodnou.

Ze správního spisu soud zjistil:

Žalobci stavební úřad rozhodnutím o dodatečném povolení stavby ze dne 23. 10. 2012, sp. zn. Výst. 031111/2012/EŠ, č.j.: 057957/2012, vydal dodatečné stavební povolení zesílení opěrné zdi na pozemku parc.č. x v kat. úz. B. n. L., kterým stavbu dodatečně povolil. Stavba obsahovala stavbu a zesílení opěrné zídky podél čelní strany stávající zpevněné plochy sloužící k parkování vozidel u bytového domu čp. x, ul. V. Termín jejího dokončení byl stanoven do 30. 6. 2013.

Dne 23. 6. 2014 obdržel stavební úřad upozornění na nevyhovující stav předmětné zdi, a to odklon od svislice cca 17-18 cm a trhliny. Při kontrolní prohlídce dne 31. 7. 2014 za účasti žalobce bylo zjištěno, že žalobce stavbu nedokončil, tato je ve stavu z roku 2009 a není upravena v souladu s dodatečným povolením stavby. Špatným stavebně technickým stavem stavba ohrožuje životy a zdraví osob i majetek. Při tomto jednání žalobce přislíbil, že do 30 dnů doloží návrh řešení k zajištění stability zídky. Stavební úřad zároveň žalobce jako stavebníka v souladu s § 134 odst. 2 stavebního zákona k předložení návrhu řešení stability zídky písemně vyzval. Tato výzva byla žalobci doručena dne 1. 8. 2014.

Žalobce, přes původní slib nápravy, reagoval na výzvu pouze vyjádřením ze dne 17. 9. 2014. Ve vyjádření uvedl, že v době stavby zdi na parc.č. x byla zeď založena zhruba 50 cm od paty svahu na sousedním pozemku parc.č. x. V době stavby tedy nešlo o stavbu plnící funkci opěrné zdi ve vztahu k terénu na sousedním pozemku. Teprve v průběhu následující doby začalo docházet k postupnému sesouvání povrchových vrstev pozemku parc. č. x tvořených převážně starým komunálním odpadem. Sesouvání navážky na parc. č. x směrem k pozemku parc. č. x začalo vytvářet tlak na zeď postavenou žalobcem a staticky ji narušovat. Žalobce uvedl, že odpovědnost za stav pozemku parc. č. x nese jeho vlastník, kterému § 127 odst. 1 občanského zákoníku zakazuje ohrozit sousedovu stavbu nebo pozemek úpravami svého pozemku. Nedovolené úpravy pozemku parc. č. x spočívají v uložení komunálního odpadu, který je patrně nestabilní a sesouvá se směrem ke zdi na pozemku parc.č. x. Odpovědnost za tento stav má i původce skládky, která zde byla provozována Městským národním výborem Brandýs nad Labem. Řešení vzniklého problému proto podle názoru žalobce spočívá především v odstranění černé skládky z pozemku parc. č. x. Žalobce navrhl, aby stavební úřad zahájil šetření s původcem nepovolené skládky, neboť tato navážka je příčinou statických poruch předmětné zdi, nikoliv nekvalitně provedená její stavba.

Jelikož žalobce jako stavebník neuposlechl výše uvedenou výzvu, vydal stavební úřad dne 7. 11. 2014, pod č. j. 063968/2014, nařízení dle § 134 odst. 3 stavebního zákona, kterým žalobci nařídil předložení statického posouzení stavby opěrné zdi na pozemku parc.č. x v k. ú. B. n. L. včetně návrhu opatření k zabezpečení a dohotovení stavby tak, aby neohrožovala sousední nemovitosti, a to ve lhůtě do 30 dnů ode dne obdržení rozhodnutí. V odůvodnění stavební úřad uvedl, že vyzval žalobce v souladu s § 134 odst. 2 stavebního zákona k předložení výše uvedených dokladů z důvodu špatného stavebně technického stavu stavby, kdy jsou ohrožovány životy a zdraví osob i majetek vlastníků sousedních pozemků tím, že se zeď vychyluje a místy praská.

Žalobce proti tomuto rozhodnutí stavebního úřadu podal odvolání. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil až na změnu ve stanovení počátku běhu lhůty pro splnění povinnosti uložené žalobci.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zdůraznil, že není v jeho kompetenci řešit spory soukromého práva, čímž měl na mysli škody na zídce ve vlastnictví žalobce způsobené sesuvem půdy. Pokud jde o samotnou navážku na sousedním pozemku, která se sesouvá na zídku žalobce, žalovaný uvedl, že touto otázkou by se měl stavební úřad zabývat v dalším řízení, ve kterém bude zjišťovat, zda terénní práce byly provedeny v souladu se stavebním zákonem. Dále žalovaný odmítl názor žalobce, že mu náleží volba, zda stavbu provede či nikoli. Podle žalovaného tuto volbu žalobce nemá, neboť stavbu již zahájil a musí ji dokončit v souladu s dodatečným stavebním povolením. Žalovaný dále v odůvodnění upozornil na ustanovení § 154 stavebního zákona, ve kterém jsou stanoveny povinnosti stavebníka, a rovněž upozornil na § 156 stavebního zákona, podle kterého mají být použity jen takové konstrukce a materiály jejichž vlastnosti zaručují, že stavba bude po dobu předpokládané existence splňovat mimo jiné požadavky na mechanickou odolnost a stabilitu. Žalovaný konstatoval, že stavební úřad postupoval správně, když po žalobci požadoval posudek o souladu provádění stavby a použitých technologických postupů s § 156 stavebního zákona. Dále uvedl, že by stavební úřad měl vyřešit v dalším řízení otázku navážky na sousedním pozemku a upozornil na § 5 správního řádu, který odkazuje na smírné řešení rozporů, pokud to povaha věci dovoluje.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

K námitce žalobce týkající se účastenství v řízení dle § 134 odst. 3 stavebního zákona, soud uvádí:

Okruh účastníků řízení, které je zahájeno z moci úřední vyplývá přímo ze zákona. Podle § 27 odst. 2 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále správní řád), „účastníky řízení jsou v řízení z moci úřední dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají. Podle § 27 odst. 3 správního řádu jsou účastníky rovněž osoby, o kterých to stanoví zvláštní zákon.

Podle citovaného ustanovení správního řádu je nepochybně účastníkem v projednávané věci vlastník opěrné zdi, tedy žalobce, který je rozhodnutím žalovaného přímo dotčen. Nemůže jím však být vlastník sousedního pozemku, ze kterého se skládka na zeď žalobce sesouvá, neboť nařízením ke zjednání nápravy vydaným stavebním úřadem není jeho vlastnické právo k pozemku parc. č. x přímo dotčeno.

Zjistí-li stavební úřad při kontrolní prohlídce stavby závadu nebo vyžaduje-li to přesnost a úplnost zjištění podle § 133 odst. 2 a 3 stavebního zákona, ukládá mu zákon, aby vyzval podle povahy věci stavebníka, osobu zabezpečující odborné vedení provádění stavby nebo osobu vykonávající stavební dozor anebo vlastníka stavby, aby ve stanovené lhůtě zjednali nápravu. Stavební úřad může tyto osoby rovněž vyzvat, aby předložily potřebné doklady, např. certifikáty o vhodnosti použitých stavebních výrobků. Nebude-li ve stanovené lhůtě vyhověno, vydá stavební úřad rozhodnutí, kterým zjednání nápravy nařídí.

Z uvedeného je zřejmé, co je účelem (předmětem) řízení – odvrátit ohrožení veřejného zájmu stavbou a dále koho zákon považuje za účastníky řízení (za adresáta výzvy, posléze povinného v nařízení). Je to stavebník, nebo osoba zabezpečující odborné vedení provádění stavby, nebo stavební dozor anebo vlastník stavby. Nad okruh těchto osob nelze účastenství v daném typu řízení zahájeného z úřední povinnosti rozšiřovat. Výzva i nařízení dle § 133 stavebního zákona jsou nástroje k uskutečňování stavebního dozoru. Zákonné zmocnění k vydání nařízení dle § 133 odst. 3 stavebního zákona je omezeno jen na případy ohrožení

veřejného zájmu stavbou. Předmětem tohoto řízení je tedy posouzení stavu stavby (terénních úprav a zařízení) bez ohledu na vnější vlivy, které stav stavby zapříčinily a to, zda stav stavby ohrožuje veřejný zájem. Veřejný zájem, který v tomto konkrétním případě hájí správní orgán, není bezprostředně ohrožen sesouvajícím se svahem, ale je ohrožen řícením a uvolňováním zdiva z opěrné zdi. Údajná nebezpečnost svahu je zprostředkovaná skrze padající stavbu, na niž se svah sesouvá. Účelem řízení podle § 134 odst. 3 stavebního zákona je s největším urychlením zamezit ohrožování veřejného zájmu, proto také odvolání proti nařízení nemá odkladný účinek. Z těchto důvodů nemůže být nikdo jiný, než vlastníci či stavebníci ohrožující stavby účastníky předmětného řízení.

Rovněž rozsah zjišťovaného skutkového stavu je dán zákonem, v projednávané věci tedy § 134 odst. 2 stavebního zákona, a není na uvážení správního orgánu. Skutková zjištění se soustředí pouze na samotný stav stavby, bez ohledu na vnější vlivy, které stav způsobují. Ty mohou být brány v úvahu až při volbě odpovídajícího nápravného řešení, jehož předložení stavební úřad stavebníku dle § 134 odst. 3 stavebního zákona uložil. V daném případě bylo stavebním úřadem uloženo předložit odborné posouzení statiky stavby a návrh opatření k zabezpečení a dohotovení stavby tak, aby neohrožovala sousední nemovitosti. Nadto je nutno poznamenat, že stavba byla v konkrétním případě povolena jako opěrná zeď, tedy měla mít parametry respektující charakter zemského povrchu, jehož oporu má tvořit.

Je třeba si uvědomit, že nařízení dle § 134 stavebního zákona je nástrojem k řešení „havarijní situace“, o čemž svědčí i to, že nařízení podle tohoto ustanovení je zároveň prvním úkonem v řízení a odvolání proti němu, jak bylo výše uvedeno, nemá odkladný účinek. Je proto zřejmé, že rozsáhlejší zjišťování skutkového stavu, nad rámec zjištění jen a pouze technického stavu stavby a možného ohrožení veřejného zájmu, není na místě a ani zákon k tomu správní orgán neopravňuje. Tuto skutečnost vyjádřil i žalovaný, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 4 uvedl, že sesuvem sousedního pozemku by se měl stavební úřad zabývat v dalším (jiném) řízení.

Okruh účastníků i rozsah zjištěného skutkového stavu byl tedy stavebním úřadem a posléze žalovaným stanoven správně, v mezích zákona. Námitka žalobce, že účastníkem řízení měl být vlastník sousedního svažitého pozemku, a měla být zjištěna příčina havarijního stavu opěrné zdi, je nedůvodná.

K námitce žalobce týkající se neřešení problematiky sesouvajícího se pozemku parc. č. x a odkázání žalobce s nároky z poškozování opěrné zdi sesouvající se skládkou do občanskoprávního řízení před soudem, soud odkazuje na to, co uvedl výše, a dodává, že předmětem řízení vedeného dle § 134 odst. 3 stavebního zákona nemohl být pozemek, na kterém předmětná stavba nestojí. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí neodmítl řešit ve správním řízení sesuv půdy, pouze uvedl, že se jím stavební úřad bude zabývat v dalším řízení. Pokud jde o škody vzniklé sesuvem pozemku, je odkaz žalovaného na občanskoprávní řízení správný, neboť k rozhodnutí ve věcech náhrady škody jsou příslušné soudy v občanskoprávním řízení. Tuto námitku tedy pokládá soud z uvedených důvodů za nedůvodnou.

K námitce žalobce, že jako stavebník má volbu, zda stavbu provede či nikoli, soud uvádí, že jednou z podmínek dodatečného stavebního povolení ke stavbě opěrné zdi je i dokončení stavby do 30. 6. 2013. Žalobce tak měl povinnost ve stavbě pokračovat a dokončit ji k uvedenému datu (což se nestalo), neboť právní mocí o dodatečném stavebním povolení bylo zastaveno řízení o odstranění stavby. Pokud by tedy žalobce neměl povinnost ve stanoveném termínu dokončit stavbu, nebylo by vydáváno dodatečné stavební povolení, ale bylo by pokračováno v řízení o odstranění stavby. Odpověď na otázku, zda žalobce musí dostavět zídku, však nebyla pro rozhodnutí správních orgánů vůbec podstatná. Nařízení

stavebního úřadu reaguje pouze na aktuální havarijní stav zdi, ne na skutečnost, že žalobce nedodržel podmínky dodatečného stavebního povolení, jakkoli i toto mohlo být příčinou havarijního stavu zídky. Nutnost předložení statického posouzení opěrné zdi a návrh opatření k zabezpečení stability včetně dohotovení zdi vyplývá z charakteru rozhodnutí jako nařízení. Námitka žalobce je proto nedůvodná.

Lze tak uzavřít, že žalobní námitky nejsou důvodné a napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

Vzhledem k tomu, že jednání před soudem nebylo účastníky požadováno (žalobce se k výzvě soudu nevyjádřil), zamítl soud žalobu jako nedůvodnou bez jednání (§51 odst. 1 s. ř. s.) podle §78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. března 2017

Olga S t r á n s k á, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová